

I

Het Huis op de Heuvel was in alle staten. Werklieden kwamen in busjes aanrijden over het grind van de lange oprijlaan. Twee elkaar wantrouwende groepen loodgieters, van beide kanten van de rivier, waren opgetrommeld om de vijf bungalows achter het grote huis zomerklaar te maken. De gebroken ramen in een van de bungalows moesten met haastige spoed worden gerepareerd. Een familie veldmuizen had de elektrische bekabeling doorgeknaagd die een ander huisje van stroom voorzag. De klusjesman, die niet op het terrein woonde, was zo overweldigd door de toestand en het verval dat hij zich terugtrok op de lange, overdekte veranda, waar hij met trage, weloverwogen happen een broodje kaas ging zitten eten. Masha, de vrouw des huizes, had in haar werkkamer op de eerste verdieping de zonwering omlaag gedaan om te ontkomen aan de kakofonie van modern gereedschap en hartgrondige plattelandsvloeken. Als ze van tijd tot tijd naar buiten keek zag ze de oppervlakken die na het vertrek van de werklui met een sopje zouden moeten worden gereinigd. Haar zesjarige dochter Natasha (die zich Nat liet noemen) werd in de duisternis van haar kamer op de bovenste verdieping verlicht door een scherm en zat in haar eigen eenzame, publieke wereld.

Het enige gelukkige lid van het huishouden was Alexander Borisovitch Senderovich, Sasha voor zijn vrienden. Al moeten we dat woord 'gelukkig' voorzien van een kanttekening. Hij was zowel opgewonden als geagiteerd. Een storm had de zware takken van

twee dode bomen langs de oprijlaan laten sneuvelen, waardoor het enorme gazon aan de voorkant van het huis bezaaid lag met een rottende witte massa. Senderovich weidde graag uit over de ‘entropische’ staat van zijn landgoed, hoe welig allerlei planten en bomen tierden, hoe sumak andere, overdadig groeiende planten terzijde schoof, hoe klimop de randen van zijn terrein vergiftigde en bosmarmotten de perken in puin legden. Die dode takken op het gazon gaven het Huis op de Heuvel een apocalyptische aanblik, en dat was nu net de sfeer waaraan Sasha’s gasten wilden ontsnappen. De handige klusjesman beweerde dat hij het aan zijn rug had en dat hij bovendien niet handig genoeg was om alle dode takken in zijn ceentje te verwijderen. Van het zogenaamde ‘bomenmannetje’ ontbrak elk spoor. Senderovich had in zijn joggingbroek en felgekleurde ochtendjas geprobeerd een van de prehistorisch ogende takken zelf te verplaatsen, maar was na de eerste prille poging gestopt uit angst voor een hernia.

‘Ach, krijg ook allemaal maar wat,’ zei hij, en hij stapte in zijn auto. Over die auto moeten we het even hebben. Of eigenlijk meer over de manier waarop die auto werd bestuurd. Senderovich had pas drie jaar geleden leren rijden, toen hij de mijlpaal van vijfenveertig levensjaren had bereikt, en reed bovendien alleen binnen de begrenzing van zijn eigen plattelandsomgeving. De snelweg aan de overkant van de rivier vond hij verontrustend. Hij was een angst-aanjagend beroerde chauffeur. De halflege plaatselijke wegen inspireerden hem om zijn solide, onverzettelijke auto van Zweedse makelij ‘op zijn staart te trappen’ en hij was van mening dat de gele middenstrepen alleen bestemd waren voor ‘minder ervaren automobilisten’, wie dat ook mochten zijn. Aangezien hij niet geloofde in verkeersborden en bepaalde aspecten van de relativiteit kreeg hij maar geen vat op het concept van een blinde bocht. (Zijn vrouw had hem verboden te rijden met hun kind aan boord.) Tot overmaat van ramp had hij ergens de term ‘een ritje maken’ opgepikt.

In vliegende vaart op weg naar verschillende adresjes had Senderovich uitsluitend oog voor de flitspalen, die met saaie voorspel-

baarheid waren opgesteld aan de rafelranden van dorpjes of in de buurt van scholen, waar de snelheidsboetes werden verdubbeld. Eerst bezocht hij zijn slagers, twee voormalige catalogusmodellen uit de stad, inmiddels getrouwd, die nering dreven in een schuur die zo rood was dat het naar vaderlandslievend neigde. De twee verpletterend knappe vijftientigjarigen met hun perfecte gebitten overhandigden hem, gekleed in overalls, een pakketje zoete Italiaanse worstjes, glimmende hamburgers en zijn geheime wapen: zich aan het bot vastklampende lamssteaks van een versheid en kwaliteit die Senderovich alleen kende van een geliefd restaurant in het abattoirdistrict van Rome. De aanblik van het vlees voor de barbecue van de volgende dag maakte een genot in hem los dat je bij een jongere man liefde zou hebben genoemd. Niet zozeer om het vlees zelf, maar om de ongedwongen gesprekken die hij en zijn vrienden zouden voeren terwijl het werd gemarineerd, geroosterd en opgediend, en dat alles in weerwil van de steeds strenger wordende beperkingen op sociaal contact. Om twaalf uur morgenmiddag zouden zijn beste vrienden, het stel dat in voorgaande zomers zo moeilijk bij elkaar te brengen was geweest, eindelijk samenkomen, weliswaar omdat zich een tragedie leek te voltrekken, maar het gebeurde toch maar. En op zijn favoriete plekje in de hele wereld nog wel: het Huis op de Heuvel.

En er kwam nog iemand, natuurlijk. Iemand die je geen vriend kon noemen. Iemand van wie Senderovich, toch al een stevige drinker, nog meer ging drinken.

Met die gedachte racete hij naar de in een voormalige kerk gevestigde slijterij in het rijkste dorpje van de omgeving. Hij kocht twee dozen Oostenrijkse Riesling in het zuidelijke dwarsschip en een doos rosé in het noordelijke, en ook nog een doos Beaujolais die dan wel niet bij het seizoen paste, maar nostalgische gevoelens opriep bij hem en zijn schoolvrienden Vinod en Karen. Het zou zoals altijd weer een probleem worden om Ed tevreden te houden. Diep in de sacristie koos Senderovich een achttien jaar oude fles uit van iets wat zijn budget te boven ging, twee flessen cognac en twee

flessen whisky en, om te laten zien dat hij ook een frivole kant had, schnaps en een merkwaardige *single malt* uit Tirol. De eigenaar, een morsige Brit met een door rosacea aangetaste neus en zijn vingers gestoken in zwarte wegwerphandschoenen, sloeg het allemaal aan met onverholven vreugde.

‘Ik had net een ambtenaar aan de lijn,’ zei hij tegen Senderovich. ‘Het is een kwestie van dagen voordat ik dicht moet. Ik ben niet-essentieel.’ Senderovich zuchtte en kocht een extra doos Riesling en twee flessen van een ambachtelijk gestookte gin waarvan hij nog nooit had gehoord. Hij zag al voor zich dat Ed zijn lippen rond het glas zou zetten en zou verkondigen dat het ‘best te drinken’ was. Toen het bonnetje, dat een bedrag vermeldde waarvoor je net vier cijfers nodig had, hortend en stotend uit de kassa kronkelde, kon Senderovich zijn hand maar moeilijk langs alle S-en van zijn naam laten slalommen. Hij troostte zichzelf met de gedachte dat het een bijzondere gelegenheid was.

Met een achterbak vol flessen en vlees gaf hij plankgas naar weer een ander dorp, ongeveer twintig kilometer noordelijker, voor nog meer boodschappen. Daarna zou hij het vlees afleveren en Ed ophalen van het treinstation. Bij de afslag voor de brug over de rivier stuitte hij op een file. Er waren maar weinig dingen die Senderovich, wiens beleving van het plattelandsleven werd overschaduwed door grootstedelijk ongeduld, zo irritant vond als deze plaatselijke versie van een verkeersopstopping. Toeteren vonden ze hier onbeschoft; toch toeterde Senderovich. Hij rolde zijn raampje naar beneden, stak zijn lange, benige gezicht naar buiten en toeterde nog wat met zijn handpalm zoals hij het mannen in films had zien doen. Er zat geen beweging in de auto voor hem. De auto was diep ingezakt en er stond een roestige kruiwagen in de achterbak. Er wapperde een Amerikaanse vlag uit het raampje aan de kant waar de bestuurder zat en op de bumper zat een deels weggetrokken sticker met de tekst IK STEUN MIJN PRESI... Senderovich begreep dat het met dit tempo niet meer zou lukken om naar de winkel te gaan en het vlees thuis af te leveren voordat Eds trein arriveerde. In weerwil

van de niet te missen markeringen op de weg die een dergelijke manoeuvre verboden, maakte hij een woeste U-bocht. Enkele minuten later reed hij over zijn lange oprijlaan, waar hij eens te meer de gevallen boomtakken vervloekte die de aanblik van het Huis op de Heuvel verpestten. Terwijl hij uiterst luidruchtig het vlees in de vrieskast van industrieel formaat in de enorme witte keuken kwakte (er had ooit een chef-kok in het huis gewoond), belde hij de jongen aan de overkant van de rivier die soms zijn gras maaide om hem te smeken om de takken te komen opruimen. Maar het joch had andere zaken te doen. ‘Wat voor zaken dan?’ tartte Senderovich hem. Hij dreigde dat hij bereid was het dubbele tarief te betalen. Op de overdekte veranda ging hij de confrontatie aan met de klusjesman die naar oude muziek zat te luisteren uit een elegante rode radio, maar de enige reactie die hij kreeg was: ‘Ik mag van het vrouwtje geen zwaar werk doen, vanwege me rug.’

Daar verscheen Senderovich’ eigen vrouwtje op de veranda in haar kaftan, haar handen op haar heupen, haar vingers in haar zachte onderbuik geduwd. ‘Ik kan niet werken met al die herrie,’ klaagde Masha tegen haar echtgenoot. In het Russisch, want de werklui mochten het eens verstaan. ‘Voor mij is het een werkdag. Mijn patiënten kunnen me amper horen, en ze zijn toch al zo geagiteerd.’

‘Welke herrie?’

‘Er wordt geboord bij de bungalows, en jij kwakt vlees in de vrieskast en schreeuwt tegen de jongen van het gras.’

‘Liefste,’ antwoordde Senderovich. Hij gebruikte het liefkozen- de verkleinwoord *dorogoesja*. Hij kende zijn vrouw al van kinds af aan. De Russische taal was gebaseerd op de expressie van warmte en pijn, maar Senderovich vond zijn liefdesverklaringen aan zijn vrouw de laatste tijd hoogdravend klinken, alsof hij ingestudeerde regels uit een toneelstuk opzegde. ‘De werkers houden er om drie uur mee op, dat doen ze altijd,’ zei hij. ‘En ik moet alleen nog Ed ophalen en boodschappen doen.’

De klusjesman staaarde naar hen als de buitenaardse wezens die ze waren. Toen hij drie jaar geleden voor het echtpaar was begon-

nen te werken, waren hun afmetingen ongeveer gelijk geweest. Twee kleine figuren, academici waarschijnlijk (er was een piepkleine maar bijzonder actieve universiteit waar Senderovich met zijn auto naartoe had kunnen rijden), irritant in hun veeleisendheid en zuinig qua budgettering. Ze spraken met dezelfde stadse stem, een licht accent. Inmiddels was de vrouw in omvang toegenomen en zag ze er rond de heupen en armen meer uit als iemand van de streek, terwijl de man de tegenovergestelde ontwikkeling had doorgemaakt. Hij was gekrompen en ingeteerd en had veel haar verloren, zodat zijn enige opvallende kenmerken nog zijn spitse neus en een baksteen van een voorhoofd waren. De klusjesman vermoedde zelfs dat hij ernstig ziek was. Een andere verrassing was dat de man vandaag ondanks de slepende s-klanken van de taal die ze spraken een blijde indruk maakte terwijl de vrouw zijn voormalige kribbigheid uitstraalde. Er kon hoe dan ook niet veel goeds uit dit weekend voortkomen, dacht de klusjesman. Daar kwam nog bij dat hij had gehoord dat de man die in huize Senderovich vaak elektrische apparaten kwam repareren, al in geen maanden meer was betaald, en dat terwijl de koelkast in het centrale huis voortdurend intrigerende nieuwe manieren vond om dienst te weigeren.

Het gesprek vervolgde en ze spraken steeds sneller en op hogere toon, totdat de vrouw de klusjesman aankeek en zei: ‘Zou je de heggen bij het zwembad willen snoeien? Iedereen is verder bezig.’

‘Ik ben niet echt in de wieg gelegd voor dat werk,’ zei de klusjesman. Ondanks het kille maartse weer droeg hij een afgeknipte, ouderwets hemelsblauwe spijkerbroek. Een van zijn benen was overdekt met een iconografie waarvan de betekenis het echtpaar Senderovich ontging: adelaars, slangen en cryptische symbolen die naar ze hoopten geen teken waren van betrokkenheid bij gewelddadige organisaties. Toen ze in het jaar nadat ze het Huis op de Heuvel hadden gekocht zonder godsdienstige bedoelingen een nieuwjaarsboom hadden neergezet, had de klusjesman tegen de echtgenoot gezegd: ‘Jullie leken me geen types voor een kerstboom.’ Met een glimlach weliswaar, maar ze hadden die nacht al-

lebei wakker gelegen en zich afgevraagd wat hij precies bedoelde.

‘De snoeisnaar ligt in de garage,’ zei de vrouw. ‘We zouden het op prijs stellen.’ Dat was ook zo’n verandering die de klusjesman de afgelopen jaren had opgemerkt; waar de echtgenoot weifelde, sprak de vrouw inmiddels met een air van zekerheid, alsof een elastiekje knapte tegen je vingers.

Senderovich kuste zijn vrouw ongemakkelijk op haar voorhoofd en rende naar zijn auto. Hij reed met een vaart van zestig kilometer per uur over de oprijlaan, een reeks kale plekken achterlatend in het grind, en sloeg af, de weg op, zonder te kijken of er voertuigen naderden. Toen hij op nog hogere snelheid langs de naburige schapenboerderij raasde en gerammel hoorde in de achterbak bedacht hij dat hij was vergeten de dozen drank uit te laden. Hij vroeg zich af wat er zou gebeuren als hij een fles whisky zou overhevelen naar het passagiersgedeelte. Bij eerdere bezoeken hadden hij en Ed tijdens de rit naar huis al gulzig zitten drinken, ongeduldig als ze waren om de draad van hun vriendschap weer op te pakken. Vandaag wilde Senderovich, blij over de komst van zijn vrienden en gespannen over de komst van zijn vijand, zijn mond volgooien met sterke-drink en zich klem zuipen zoals zijn voorouders plachten te doen.

Het pleintje voor het station stond vol met Europese auto’s in afwachting van passagiers. Senderovich zwaaide naar een docent Calabrese Studies van de plaatselijke universiteit en naar de eigenaar van het verrassend succesvolle café-annex-boekhandeltje dat was uitgegroeid tot de spil van de modieuze buurt in het stadje aan de overkant van de rivier. Het deed Senderovich deugd om die vriendelijke gezichten te zien. Hij genoot in deze omgeving het nodige aanzien. ‘Je hebt een prachtig gezinnetje en een prachtig huis,’ had zijn agent uit Los Angeles enkele jaren geleden tegen hem gezegd nadat alweer een gepland televisieproject was afgeblazen.

Na twintig minuten vertraging liep de oude grijze vorm van de trein eindelijk parallel aan de al net zo grijze lijn van de rivier. Stads- mensen op leeftijd beklommen buiten adem de trap van het perron

naar het station. Senderovich zag zijn eerste gast, relatief jong en energiek. Ed Kim had een leren Gladstone-tas bij zich, droeg een pilootenbril en verfde zijn haar. Al vanaf hun eerste ontmoeting, toen ze tegen de dertig liepen, deed Ed Senderovich denken aan een film die hij had gezien over de laatste keizer van China, en dan met name het laatste gedeelte, waarin de losbandige held een smoking droeg en keizer werd van de Japanse marionettenstaat Mantsoerije.

Senderovich sprong uit de auto. Hij droeg de ochtendjas die Ed voor hem had gekocht in een winkel in Hongkong die The Armoury heette. De twee mannen stonden elkaar op de stoep op te nemen als kat en hond. Meestal nam Senderovich zijn vriend met zijn magere armen in een omhelzing, terwijl Ed met een hand op zijn rug klopte alsof hij hem wilde laten boeren. ‘Ach, wat moeten we nou?’ riep Senderovich uit.

‘Die elleboogbump heb ik inmiddels wel gehad,’ zei Ed. ‘Laat me eens goed naar je kijken.’ Hij liet zijn zonnebril zakken zoals sommige ooms doen als ze hun jonge nichtjes begroeten. De rimpels rond zijn ogen zagen eruit alsof ze daar al zaten vanaf zijn geboorte. Zijn uitdrukking was zowel afstandelijk als geamuseerd. Senderovich’ vriendin Karen, die via een losbandig familielid in Seoul verwant was aan Ed, kon ook zo kijken, al was dat haar pas recentelijk gelukt, sinds ze succes had.

Ed wist met zijn ene hand een sigaret aan te steken terwijl hij met de andere de achterbak opende om er zijn vintage tas in te leggen. ‘Ik moest van Masha tegen iedereen zeggen dat er niet gerookt wordt in de auto,’ zei Senderovich. ‘En in het huis ook niet. Ze zegt dat roken het virus kan verergeren als je het krijgt.’

‘Maar,’ zei hij, ‘ik heb een asbak in je bungalow gezet, onder de gootsteen.’

‘Gun me drie trekjes,’ zei Ed. Sasha keek toe terwijl hij als een cartoonpersonage drie snelle trekjes nam en de rook uitblies in de lesteengrijze lucht. Vroeger wilde Sasha dolgraag worden zoals Ed. Hij fantaseerde nog altijd over hoe het zou zijn om een jaar

met hem de wereld rond te reizen zodra zijn dochter klaar was met de peperdure school voor gevoelige en ingewikkelde kinderen in de stad die ze hadden uitgezocht.

‘Bovendien,’ vervolgde Senderovich, ‘heeft ze gezegd dat er niemand voorin mag zitten. Vanwege de anderhalve meter, snap je.’

‘Ze kan me wat,’ zei Ed terwijl hij de voordeur aan de passagierszijde opende. ‘Ik vind dat veel mensen ontzettend overdrijven met dat virus. Ik zak wel onderuit als we in de buurt van het huis zijn.’ Het aroma van verse tabak stroomde de auto binnen en Senderovich verlangde naar een peuk. Ed legde een hand op het handschoenenkastje om zich schrap te zetten voor het optrekken van de landeigenaar. ‘Wat is daar gebeurd?’ Hij wees naar de loshangende zijspiegel.

‘De overdekte parkeerplaatsen zijn te smal,’ zei Senderovich. Hij reed zo snel dat het treinstation binnen enkele seconden ver achter hen lag en hij moest uitwijken voor het frame van een stalletje dat over drie maanden weer zou worden opgebouwd voor de verkoop van boerderijproducten. ‘Ik moet ze laten verbreden.’

‘Wat was ook weer dat Russische spreekwoord over incompetente mensen die de schuld proberen af te schuiven?’

Senderovich lachte. ‘Een slechte danser wordt gehinderd door zijn ballen.’

‘Mmm.’

‘Is het oké als we eerst wat boodschappen doen? Ik heb alleen nog tijd gehad voor vlees en drank.’

‘Ik heb geen haast,’ zei Ed, en Senderovich moest meteen denken aan een passend grafschrift voor zijn vriend: ‘Hier ligt Edward Cholee Kim, hij had geen haast.’ Hij versnelde nog maar eens en reed in noordelijke richting over een krappe autoweg met uitzicht over de paarse heuvels aan de andere kant van de rivier, die op hun kenmerken gebaseerde Engelstalige namen droegen. Peekamoose was de favoriet van zijn dochter. Terwijl Senderovich uitweidde over het weer, het politieke nieuws, speculaties over het virus en de voors en tegens van zoete worst ten opzichte van pittige Italiaanse,

werd Ed zich bewust van een kolossaal hogedrukgebied van verveling aan de horizon, van het gebabbel van de hogere middenklasse, slecht gemixte plattelandsnegroni's, gebietste sigaretten. Maar wat kon hij doen? Zijn vriend had hem gesmeekt te komen, en in de stilgevallen stad zou het nu nog deprimerender zijn.

'Wie komen er nog meer?' vroeg Ed. 'Afgezien van de Verhevene.' Hij bedoelde de beroemde acteur die zou komen om een paar dagen met Senderovich aan een scenario te werken, een vooruitzicht waarvan zijn vriend nogal nerveus werd. 'Je noemde Karen.'

'Vinod ook.'

'Die heb ik in geen tijden meer gezien. Is hij nog altijd verliefd op Karen?'

'Hij is een paar jaar geleden een long kwijtgeraakt aan kanker. En zijn baan bij City College.'

'Het heeft hem niet meegezeten.'

'Masha wilde dat hij zou komen omdat zijn immuunsysteem misschien gevaar loopt.'

'Ik mocht willen dat ik zo tragisch was dat je vrouw me aardig vond.'

'Gewoon aan blijven werken.'

'En verder?'

'Een ex-studente van me. Ze heeft vorig jaar een essaybundel gepubliceerd. *Het grote boek van zelfcompromissen en overgave*. Heeft veel aandacht gekregen.'

'Nou ja, in elk geval is ze jong. Misschien leer ik nog wat van haar. Hoe is het trouwens met die dochter van je?'

'Florissant,' zei Senderovich.

Ze reden met gierende banden een dorpje binnen dat die naam nauwelijks verdiende. Het aanbod bij Rudolph's Market, de enige plaatselijke winkel, bestond uit levensmiddelen waar noch Ed (geboren in Seoul in 1975) noch zijn gastheer (Leningrad, 1972) in zijn jonge, pre-Amerikaanse jaren dol op was geweest: snoep met de smaak van viooltjes, brood dat zo verrijkt was dat je er een huis mee kon isoleren. Naast die schandalig geprijsde nostalgische items

werd ook – nog duurder – buitenlandse waar aangeboden die Ed achteloos in een mandje stapelde: verse sardines om te grillen als voorgerecht, zepelinvormige Griekse olijven van eilanden uit de oudheid, kazen met zoveel aromatische kruiden dat ze (bij Senderovich) herinneringen opriepen aan zaken die nooit waren gebeurd, de ingrediënten voor een simpele vitello tonnato die op de een of andere manier tachtig dollar kostten, exclusief het kalfsvlees. 'Zo hebben we wel genoeg,' zei Senderovich verontrust. 'Ik wil geen eten moeten weggooien.'

Ze stonden in een lange rij bezitters van tweede huizen. Toen het schokkende totaalbedrag op het touchscreen verscheen, keken ze allebei weg, totdat de oude dame achter de toonbank veelbetekend in haar gehandschoende vuist kuchte en Senderovich zuchtend zijn pasje pakte.

Even daarna lieten ze het grind van de lange oprijlaan opspatten. Hoewel het pas twee uur was, waren de werklui verdwenen in hun krachtige pick-uptrucks met traditionele lokale namen op de zijpanelen. 'Sorry voor de dode takken,' zei Senderovich. 'Ik heb geprobeerd ze op te ruimen.'

'Welke takken?' Ed staarde afwezig naar zijn nieuwe behuizing, naar de bungalows die achter het grote huis oprezen als een halve cirkel van rond een planeet draaiende manen. De lucht had de kleur van een ouderwets projectiescherm dat over de verre heuvels was getrokken, hier en daar gevlekt door een jongen met inkt handen.

Masha had in haar werkkamer een zwaar kralengordijn omhooggetrokken. Ze zag Ed uit de auto van haar man klauteren met de loomheid die hem zo makkelijk afging. Hij had natuurlijk niet, zoals ze had gevraagd, op de achterbank gezeten. Ze snoof op een manier die ze meteen herkende als die van haar grootmoeder, die een werkkamp had overleefd: het eerste kind is gearriveerd. Nog meer kinderen die Masha zou moeten verzorgen, naast het kind dat boven video's van Aziatische boybands zat te bekijken, mond geopend, ogen wazig, gekalmeerd. De kolonie zou worden bevolkt door volwassen kinderen zonder kinderen. Al haar vrienden